

DŽEJ AŠER
KEROLIN MEKLER

PRIZORI
BUDUĆNOSTI

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Jay Asher & Carolyn Mackler

THE FUTURE OF US

Copyright © 2011 Jay Asher and Carolyn Mackler

This edition published by arrangement with Razorbill,
an imprint of Penguin Young Readers Group, a division
of Penguin Random House LLC.

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Kerolin Mekler

Džonasu, Majlsu i Lefu Rajdautu

Džej Ašer

Džounmari i Ajzaji Ašeru

Našoj prošlosti, sadašnjosti i budućnosti

Godine 1996. manje od polovine američkih srednjoškolaca barem je jednom koristilo internet.

Fejsbuk će nastati tek nekoliko godina kasnije.

Em a i Džoš upravo će se ulogovati u svoju budućnost.

Nedelja

1://Ema

NE MOGU DANAS DA RASKINEM s Grejamom iako sam rekla prijateljima da ću to uraditi čim ga ponovo vidim. Umesto toga, krijem se u svojoj sobi i povezujem nov kompjuter dok on baca frizbi s društvom u parku s druge strane ulice.

Tata mi je poslao kompjuter kao još jedan poklon jer ga grize savest. Prošlog leta mi je dao ključeve svoje stare honde pre nego što se s mojom maćehom preselio iz središnje Pensilvanije na Floridu i započeo nov život. Nedavno su dobili prvo dete, a ja ovaj stoni kompjuter s programom vindous 95 i monitorom u boji.

Dok razgledam skrinsejvere, neko zvoni na vratima. Puštam da mama otvori jer se još nisam odlučila između lavirinta čiji se zidovi od opeka pomeraju i mreže vodovodnih cevi. Nadam se da nije Grejam.

„Ema!“, doziva me mama. „Džoš te traži.“

E, to jeste iznenađenje. Džoš Templton živi u susednoj kući. Kad smo bili mali, stalno smo trčali jedno kod drugoga. Kampovali bismo u njegovom ili mom zadnjem dvorištu, gradili utvrđenja, a subotom ujutru on bi dolazio s činijom žitarica da gleda crtaće sa mnom. Bili smo nerazdvojni i kad smo krenuli u srednju školu. Ali prošlog novembra se sve promenilo. I dalje ručamo s našom grupicom prijatelja, ali u poslednjih šest meseci nijednom nije kročio kod mene.

Biram skrinsejver sa zidom od opeka i silazim. Džoš stoji na tremu i izguljenim vrhom patike lupka po do vratku. On je godinu dana mlađi od mene, pa ide u drugi razred. Ima istu čupavu crvenkastoplavu kosu i stidljiv osmeh kao i uvek, ali ove godine je porastao dvanaest centimetara.

Gledam kako se mama odvozi s prilaza. Trubi i maše, pa skreće na ulicu.

„Tvoja mama je rekla da ceo dan nisi izašla iz sobe“, kaže Džoš.

„Povezujem kompjuter“, odgovaram, izbegavajući da pomenem Grejama. „Prilično je dobar.“

„Trebalo bi da nagovoriš čaleta da ti kupi mobilni ako tvoja maćeha ponovo zatrudni“, kaže on.

„Kako da ne.“

Pre prošlog novembra, nas dvoje ne bismo s nelagodom stajali pred vratima. Mama bi ga pustila u kuću, a on bi dotrčao pravo u moju sobu.

„Mama mi je rekla da ti donesem ovo“, nastavlja i podiže ce-de rom. „*Amerika onlajn* ti poklanja stotinu besplatnih sati ako se prijaviš. Stiglo nam je poštom prošle nedelje.“

Naša drugarica Kelan je nedavno počela da koristi internet. Čiči kad god joj neko pošalje poruku. Satima sedi pogrbljena za tastaturom i razmenjuje poruke s nekim ko možda čak i ne ide u srednju školu *Lejk Forest*.

„Zar ga tvoji ne žele?“, pitam.

Džoš odmahuje glavom. „Moji roditelji ne žele internet. Kažu da je to gubljenje vremena, a mama misli da su četrumovi puni perverznojaka.“

Prasnem u smeh. „I zato hoće da ga *ja* koristim?“

Džoš sleže ramenima. „Pitao sam tvoju mamu i rekla je kako je u redu sve dok Martin i ona mogu da imaju mejl adrese.“

I dalje prevrnem očima kad god čujem Martinovo ime. Mama se udala za njega prošlog leta, tvrdeći kako je ovog puta našla pravu ljubav. Ali to je govorila i za Erika, s kojim je bila samo dve godine.

Uzimam ce-de rom od Džoša i on gura šake u džepove.

„Čuo sam da daunloudovanje dugo traje“, kaže on.

„Je li moja mama rekla koliko će se zadržati?“, pitam.
„Možda je sad dobro vreme da zauzmem telefonsku vezu.“

„Kazala je da će pokupiti Martina i da će se onda odvesti u Pitsburg da izaberu umivaonik.“

Nisam bila bliska s bivšim očuhom, ali Erik bar nije rasturao kuću. Umesto toga, nagovorio je mamu da gaje tigrice, pa su moje prve srednjoškolske godine bile ispunjene cvrkutom. Martin ju je, s druge strane, nagovorio na veliko preuređenje i sad je kuća puna piljevine i isparjenja od farbe. Nedavno su završili kuhinju i postavili nove tepihe, pa se posvetili kupatilu u prizemlju.

„Ako hoćeš“, kažem samo kako bih prekinula tišinu, „možeš nekad da svратиш i isprobaš internet.“

Džoš sklanja kosu s očiju. „Tajson kaže da je sjajan, da će ti promeniti život.“

„Da, ali on misli i da svaka epizoda *Prijatelja* menja život.“

Džoš se osmehuje, pa se okreće i odlazi. Umalo glavom ne udari hvatač vetra koji je Martin okačio na prednjem tremu. I dalje mi je neverovatno da je Džoš sad visok skoro metar osamdeset. Ponekad ga ne prepoznajem iz daljine.

Ubacujem ce-de rom i slušam kako se vrti u kompjuteru. Klikćem na uvodne ikone, pa pritiskam „enter“ da započnem daunloudovanje. Plavi pravougaonik na ekranu poručuje da će postupak trajati devedeset sedam minuta. Kroz prozor čežnjivo gledam savršeno majsko poslepodne. Posle vetrovite zime praćene mesecima hladnih prolećnih kiša, konačno stiže leto.

Sutra je takmičenje, a nisam trčala tri dana. Znam da je glupo što brinem da ću naleteti na Grejama. Park Vagner je ogroman. Pruža se oko centra sve do novog naselja. Grejam može da igra frizbi bilo gde. Ali ako me vidi, prebaciće mi ruku preko ramena i odvući me nekuda da se žalavimo. Na školskom plesu prošlog vikenda nije prestajao da me ljubaka. Čak sam propustila da igram makarenu s Kelan, Rubi i ostalim drugaricama.

Pomišljam da prekinem daunloudovanje kako bih pozvala Grejama i saznala da li se vratio kući. Ako se javi, prekinuću vezu. Ali Kelan mi je rekla da postoji nova usluga koja na ekranu telefona prikazuje broj pozivaoca. Ne, ponašaću se zrelo. Ne mogu doveka da se krijem u svojoj sobi. Ako primetim Grejama u parku, samo ću mu mahnuti i doviknuti da moram nastaviti da trčim.

Presvlačim se u šorts, sportski brus i majicu, pa vezujem kovrdžavu kosu. Čičak-trakom pričvršćujem diskmen oko ruke i izlazim na prednji travnjak da se istegnem. Vrata Džošove garaže se otvaraju. Trenutak kasnije, on se izvozi na skejtbordu.

Spazi me i zaustavi se na prilazu. „Jesi li počela daunloudovanje?“

„Jesam, ali treba mu sto godina. Kuda si pošao?“

„Do Skejtratsa. Potrebni su mi novi točkovi.“

„Lepo se provedi“, kažem dok se izvozi na ulicu.

Nekad bismo duže pričali, ali to vreme je za nama. Trčim do pločnika pa skrećem levo. Stižem do kraja

ulice i izbijam na popločanu stazu što vodi u park. Puštam diskmen. Kelan mi je napravila listu za trčanje koja počinje s Alanis Moriset, pa prelazi na *Perl džem* i konačno se završava Dejvom Metjuzom.

Prvih pet kilometara trčim brzo i žestoko, s olakšanjem, jer ne vidim nikoga da igra frizbi. Ponovo se približavam svojoj ulici i tad počinje gitarski solo pesme *Crash into me*.

Lost for you, usnama oblikujem reči. *I'm so lost for you*. Ti stihovi me uvek podsete na Kodija Grejndžera. On je u trkačkoj ekipi sa mnom. Četvrta je godina i neverovatan trkač na kratke staze, među najboljih dvadeset u državi. Kad smo se vozili kući s jedne trke prošlog proleća, sedeo je pored mene i pričao mi kako ga vrbuju skauti s raznih koledža. Kad više nisam mogla da potiskujem zevanje, pustio me je da mu se naslonim na rame. Žmurila sam i pravila se da spavam, ali zapravo sam mislila: *Iako ne verujem u pravu ljubav, mogla bih da se predomislim zbog Kodija*.

Kelan kaže da se obmanjujem kad je o njemu reč, ali ko je ona da mi nešto priča. Kad se letos smuvala s Tajsonom, čovek bi pomislio da je ona izmislila ljubav. Ima koeficijent inteligencije kao genije i piše odlične članke za školske novine, ali tad je pričala samo „Tajson ovo, Tajson ono“. Kad je raskinuo s njom posle zimskog raspusta, toliko je patila da je propustila dve nedelje škole.

Iako mi je Kodi tiha patnja, ipak je život preda mnom. Već dva meseca sam u šemi s Grejamom Vajldom.

Zajedno smo u školskom bendu. On svira bubnjeve, a ja saksofon. Sladak je i ima plavu kosu do ramena, ali iznervirao me je što se zalepio za mene kao pijavica na školskom plesu. Svakako ću uskoro raskinuti s njim. Ili ću samo pustiti da veza sama zamre preko leta.

Daunloudovanje i dalje traje.

Tuširam se i smeštam u stolicu od pruća da pregledam beleške za kontrolni iz biologije. Cele godine sam dobijala petice iz biologije, predmeta koji mi definitivno najbolje ide. Kelan me nagovara da se upišemo na kurs iz biologije za srednjoškolce na koledžu sledeće jeseni, ali mislim da neću to učiniti. Želim da mi četvrta godina bude opuštena.

Daunloudovanje se završava, pa zatvaram beležnicu i restartujem kompjuter. Povezujem se na internet, a modem krči i pišti. Pošto sam se povezala, proveravam je li slobodna adresa *EmaNelson@aol.com*, ali već je zauzeta. Kao i *EmaMariNelson*. Napokon se odlučujem za *EmaNelson4Ever*. Razmišljam o nekoliko mogućnosti za lozinku, pa kucam *Milisent*. Prošlog leta, kad su se Kelan i Tajson stalno žvalavili, Džoš i ja smo im se podsmevali i pretvarali da smo zaljubljeni sredovečni par po imenu *Milisent* i *Klarens* koji jede gotove špagete i vozi se po gradu u krtiji od sladoledžijskog kamiona. Kelan i Tajsonu to nije bilo smešno, ali Džoš i ja smo se valjali od smeha.

Klikćem na „enter“ i na ekranu se pojavljuje isti AOL prozor koji sam viđala na Kelaninom kompjuteru.

Dobro došli!, pozdravlja me elektronski glas.

Spremam se da napišem prvi mejl Kelan, ali tad jarka svetlost sevne preko ekrana. Pojavljuje se mali beli prozor s plavim ivicama koji traži da ponovo unesem mejl i lozinku.

„EmaNelson4Ever“, kucam. „Milisent.“

Ekran se ukoči i ostaje takav dvadesetak sekundi. A onda se beli prozor pretvara u majušnu plavu tačku i pojavljuje se nova veb-stranica. Na vrhu je plavi baner na kojem piše *Fejsbuk*. Polje u sredini ekrana nazvano je „novosti“, a ispod toga su sitne fotografije ljudi koje ne poznajem. Iza svake fotke sledi kratka izjava.

Džejson Holt

Obožavam Njujork. Već sam pojeo dva kapkejka u Magnoliji!

3 sata • Sviđa mi se • Komentar

Keri Din | nijedan nisi podelio sa mnom?

Hoću onaj s čokoladnim filom i mrvicama.

2 sata • Sviđa mi se

Mendi Riz

Upravo sam prošla kroz paučinu i nisam se izbezumila. Jupi!

17 sati • Sviđa mi se • Komentar

Kružim kursorom po ekranu, zbunjena zbrkom fotografija i reči. Nemam pojma šta bilo šta od toga znači: „status“, „zahtev za prijateljstvo“ i „bockanje“.

Utom se stresam zbog nečega odmah ispod plavog banera. Pored sitne fotografije žene koja sedi na plaži piše „Ema Nelson Džouns“. Ona ima tridesetak godina, talasastu smeđu kosu i smeđe oči. Stomak mi se grči jer žena izgleda poznato.

Previše poznato.

Pomeram kursor preko njenog imena i bela strelica se pretvara u šaku. Klikćem i polako se otvara nova stranica. Ovog puta je njena fotografija veća i ima toliko podataka da ne znam odakle da počnem da čitam. U sredini, pored manje verzije iste fotografije, piše:

Ema Nelson Džouns

Razmišlja da izvuče pramenove

4 sata • Sviđa mi se • Komentar

Piše da je Ema Nelson išla u srednju školu Lejk Forest. Udata je za nekoga po imenu Džordan Džouns Mlađi i rođena je dvadeset četvrtog jula. Nije navela godinu, ali dvadeset četvrtog jula je *moj* rođendan.

Naslanjam čelo na šake i pokušavam da udahnem duboko. Kroz otvoren prozor čujem kako se Džoš približava na skejtu. Točkovi mu poskakuju preko ispupčenja na pločniku. Jurim niz stepenice i istrčavam na vrata, škiljeći na jarkom suncu.

„Džoše!“, uzvikujem.

On se zaustavlja na svom prilazu, nogom podiže skejt i hvata ga rukom.

Pridržavam se za ogradu trema. „Nešto se desilo kad sam daunloudovala AOL.“

Džoš zuri u mene, a hvatač vetra džangrlja u tišini.

„Možeš li da dođeš na trenutak?“, pitam.

On spušta pogled na travu, ali ne progovara.

„Molim te“, dodajem.

Noseći skejtbord, Džoš ulazi za mnom u kuću.

2:// Džoš

PRATIM EMU STEPENICAMA I BROJIM na prste mesece od novembra do maja. Prošlo je šest meseci otkako sam poslednji put bio kod nje. Pre toga ovo mi je bila druga kuća. Ali kad smo svi otišli na premijeru *Priče o igračkama*, pogrešno sam protumačio situaciju i pomislilo da ona želi da budemo više od drugara.

Nije želela.

Ulazimo u njenu sobu i Ema pokazuje rukom prema kompjuteru. „Eto ga.“

Na ekranu je skrinsejver koji izgleda kao lavirint od zidova koji se pomeraju.

„Dobar je“, kažem i naslanjam skejt na komodu. „Gotovo se ne čuje.“

Njena soba izgleda isto kao i ranije ako se izuzme vaza s uvelim belim ružama na komodi. Nekoliko crvenih

papirnih lampiona visi s tavanice. Dve plutane table pored kreveta načičkane su fotografijama i kartama za bioskop i školske plesove.

Ema odmahuje glavom. „Izvini“, kaže, smejući se samoj sebi. „Ovo je glupo.“

„Šta je glupo?“ Sklanjam ozojenu kosu s očiju. Kad sam kupio nove točkove, našao sam se s Tajsonom na parkiralištu Prve baptističke crkve. Vozili smo skejtove jer je tamo prazno između jutarnje i večernje službe, a ima i nekoliko opasnih kosina u asfaltu.

Ema staje ispred radne stolice i okreće je prema meni. „Dobro, samo mi učini nešto.“

Sedam i ona me okreće prema ekranu.

„Pomeri miš i kaži mi šta vidiš.“

Postaje mi neprijatno, ali nisam siguran da li zato što sam ponovo u Eminoj sobi ili zbog njenog čudnog ponašanja.

„Molim te“, dodaje pa prilazi prozoru.

Prodrmam miš. Zid od opeka se zamrzne pa nestane. Pojavljuje se sajt s rečima i sličicama razbacanim posvuda kao kaleidoskop. Nemam pojma u šta bi trebalo da gledam.

„Ova žena liči na tebe“, primećujem. „To je strava!“ Pogledam Emu, ali ona bulji napolje. Prozor njene sobe okrenut je prema prednjem travnjaku kao i prozor mog kupatila na spratu. „Ne izgleda baš kao ti. Ali tako bi ti izgledala da si starija.“

„Šta još vidiš?“, pita ona.

„Zove se kao i ti samo što ima venčano prezime Džouns.“

Na vrhu sajta piše *Fejsbuk*. Nije organizovan, slike i slova su svuda okolo.

„Nisi ovo napravila, jelda?“ Ove godine imam informatiku i na časovima pravimo, menjamo i čuvamo fajlove na kompjuteru. Ema je razred ispred mene i ima informatiku dva.

Ona se okreće prema meni i podiže obrve.

„Ne kažem da ne bi *mogla* to da napraviš“, napominjem.

Izgleda da je Ema napravila ovaj sajt za domaći zadatak i stvorila sebi lažnu budućnost. Piše da je Ema Nelson Džouns išla u našu srednju školu, da sad živi na Floridi i da se udala za tipa po imenu Džordan Džouns Mlađi. Muževljevo ime zvuči lažno, ali bar nije napisala Ema Nelson Grejndžer po onom liku s trčanja. Ili Ema Nelson Vajld po trenutnom frajeru za šetanje. A kad smo kod Grejama, zar nije rekla da će raskinuti s njim?

Ema seda na ivicu kreveta i stiska šake između butina. „Šta misliš?“, pita.

„Nije mi sasvim jasno na šta ciljaš“, odgovaram.

„O čemu pričaš?“

„Kad je rok?“, pitam.

„*Kakav* rok?“

Ema mi prilazi i pilji u ekran, lupkajući usnu s dva prsta. Voda joj kaplje s kose na majicu i naziru se

majušne zvezde duginih boja na njenom brusu. Trudim se da ne gledam.

„Džoše, odgovori mi iskreno“, kaže. „Kako si to uradio?“

„Ja?“

„Ti si mi rekao da daunloudujem taj ce-de rom“, nastavlja ona. Naginje se i pritiska taster za izbacivanje na kućištu. „Rekao si da ga je AOL poslao.“

„I jeste!“ Pokazujem na ekran. „Misliš li da bih ja umeo to da uradim?“

„Imaš gomilu mojih fotki. Možda si skenirao jednu u školi i...“

„I promenio je da izgledaš starije? Kako bih to uradio?“

Dlanovi mi se znoje. Ako Ema to nije uradila, onda...

Trljam dlanove o kolena. Jedan deo mozga mi poručuje da je ovo sajt iz budućnosti. Drugi deo mozga više prvom da ne bude budala.

Ema Nelson Džouns s boricama u uglovima očiju smeška se sa ekrana.

Ema pokazuje rukom na ekran. „Misliš li da je to virus?“

„Ili šala“, kažem. Uzimam ce-de rom iz kompjutera i zagledam ga. Možda je neko u školi znao da će Ema dobiti nov kompjuter, pa je napravio ovaj uverljiv disk i... stavio ga u *moje* poštansko sanduče?

Na ekranu se niz kratkih rečenica pruža sredinom stranice. Napisala ih je Ema Nelson Džouns, a drugi su joj odgovorili.

Emu Nelson Džouns

Razmišlja da izvuče pramenove

4 sata • Sviđa mi se • Komentar

Mark Eliot Ne menjaj ništa, E!

57 minuta • Sviđa mi se

Sondra Mekadams Hajdemo zajedno da ih izvučemo!! :)

43 minuta • Sviđa mi se

„Ako je šala, ne kapiram je“, kaže Ema. „Šta bi to trebalo da znači?“

„Očigledno bi trebalo da bude budućnost.“ Smejem se. „Možda ova stranica znači da si poznata.“

Ema prasne u smeh. „Kako da ne. Po čemu bih bila poznata? Po sviranju saksofona? Trčanju? Ili misliš da sam svetski poznata po vožnji rolera?“

Prihvatam igru. „Možda će vožnja rolera postati olimpijski sport.“

Ema zaciči i zapljeska rukama. „Možda će se Kodi kvalifikovati za trke i zajedno ćemo otići na Olimpijske igre!“

Mrzim što uvlači Kodija Grejndžera u svaki razgovor. Pokazuje nešto na dnu stranice. „Šta je to?“

Emu Nelson Džouns

Hoće li neko da pogodi gde mi je mužić bio prošlog vikenda?

20 sati • Sviđa mi se • Komentar

Ispod tog teksta, mahom skrivena dnom ekrana, nalazi se fotografija. Vrh fotke podseća na okean. Prelazim kursorom po njemu.

„Treba li da kliknem i vidim je li...?“

„Ne!“, odgovara Ema. „Šta ako je to virus i bude postajalo sve gore što više budemo otvarali? Ne želim da zeznem nov kompjuter.“

Otima mi ce-de rom i stavlja ga u gornju fioku radnog stola.

Okrećem se na stolici da pogledam pravo u nju. „Ma daj, čak i ako je fora, zar ne želiš da vidiš za koga ćeš se navodno udati?“

Ema načas razmišlja o tome. „U redu“, pristaje.

Klikćem na fotografiju i pojavljuje se novi prozor. Gledamo kako se veliki kvadrat na sredini polako ispunjava od vrha ka dnu. Prvo uzburkani okeanski talasi. Zatim lice jednog muškarca. Nosi crne naočare za sunce. Potom njegovi prsti obavijeni oko glave sabljarkke. Konačno se slika potpuno otvara i vidimo da čovek stoji na pramcu pecaroške barke.

„Ta riba je ogromna!“, kažem. „Pitam se gde li je ovo. Nagadam da bi trebalo da bude na Floridi.“

„Dobar je frajer!“, usklikne Ema. „Za starijeg tipa. Pitam se gde li su našli tu fotografiju.“

Trzamo se zbog kucanja na vratima. Zatim njena mama ulazi u sobu.

„Sviđa li ti se novi kompjuter?“, pita ona. „Surfujete li po internetu kad imate toliko besplatnih sati?“

Ema staje ispred ekrana. „Proučavamo sabljarkke.“

„I buduće muževe“, dodajem, a ona me jako uštine za ruku.

„Možete li to kasnije da radite?“, pita njena mama. „Marti mora da pozove jednog klijenta pre večere, a ne može to da uradi dok ste na tom internetu.“

„Ali nisam završila“, protivi se Ema. „Ne znam hoću li moći ponovo da se vratim na ovaj sajt.“

U pravu je. Šta ako ne možemo da se vratimo ovamo? Čak i ako je ovo fora, ostalo je još mnogo toga da pregledamo. Ema mora da kaže nešto ubedljivo da bismo ostali onlajn.

„Imamo jednu telefonsku vezu“, kaže njena mama. „Zapiši ime sajta na listu papira i potraži ga kasnije. Ako će taj internet da pravi probleme...“

„Neće“, prekida je Ema. Uzima miš, polako uzdiše i isključuje se.

Elektronski glas veselo je pozdravlja: *Doviđenja!*

„Hvala“, kaže njena majka. Zatim krivi glavu prema meni. „Drago mi je što si ponovo tu, Džoše. Hoćeš li da ostaneš na večeri?“

Ustajem i uzimam skejt, izbegavajući da pogledam Emu. „Ne mogu. Imam mnogo domaćeg i moji roditelji...“ Začutim jer osećam kako crvenim.

Silazimo u prizemlje. Emina mama pridružuje se Martinu, koji u kupatilu ređa plastične kese iz radnje *Houm depo*. Ema otvara ulazna vrata i naginje se prema meni.

„Pokušaću kasnije da se ponovo ulogujem“, šapne.

„Važi“, odgovaram i spuštam pogled na skejt. „Zovi me ako ti nešto zatreba.“

3://Ema

ZA VEČEROM RAZMIŠLJAM SAMO O Emi Nelson Džouns.

„Gotovo se ne primećuje da je sir s manjim sadržajem masnoće“, oduševljava se mama dok gricka picu. „A kruške umesto salame? Izvrsno.“

„Slažem se“, kaže Martin.

Jedemo s poslužavnika dok gledamo *Sajnfelda*. Sni-
maju novu epizodu na video-rikorderu svakog četvrtka,
pa je gledamo nedeljom uveče. Uzimam još jedno parče
pice i stavljam ga na tanjir.

„Pazi malo“, podseća me Martin.

„Novi tepih“, dodaje mama.

Počinju reklame. Umesto da ih premota, Martin se
približava mami i mazi je po ruci. Ne mogu to da podne-
sem. Držeći tanjir jednom rukom, uzimam čašu mleka
i odlazim u svoju sobu.

Sedim prekrštenih nogu na krevetu i jedem picu dok zurim u skrinsejver. Možda nije reč o šali ili virusu. Možda zaista postoji tridesetogodišnja žena koja se zove Ema Nelson Džouns. Išla je u Lejk Forest pre mnogo godina i slučajno je rođena istog dana kad i ja. Ali čak i ako su sve to slučajnosti, zašto se ona pojavljuje na mom kompjuteru?

Podižem slušalicu da pozovem Džoša. Znam njegov broj napamet pa ne moram da pogledam imenik na plutanoj tabli. Međutim, spuštam slušalicu na mesto. Džoš ne želi da ga uvlačim u ovo. Pobegao je iz moje sobe čim mu se pružila prilika.

Zovem Kelan, ali veza je zauzeta. Ne znam da li da pozovem tatu. Kad su on i Sintija živeli u Lejk Forestu, stalno smo se viđali. Zajedno smo išli na trčanje. Kad je svirao saksofon sa svojim džez bendom, često bih mu se pridružila na bini da odsviram neku pesmu. Ali sad mi se stalno čini da ih prekidam dok obigravaju oko bebe. Samo sam ga dvaput posetila otkako se preselio, nedelju dana za Božić i četiri dana za vreme prolećnog raspusta.

Završavam poslednji zalogaj pice i krećem u kupatilo. Pošto ono u prizemlju nije u funkciji, moram da prođem kroz maminu i Martinovu sobu kad god hoću da piškim. Dok se gledam u ogledalu, razmišljam o Emi Nelson Džouns i njenim pramenovima.

Uvek sam volela boju svoje kose, pogotovo leti kad je isprskam sredstvom za zaštitu od sunca i ležim u

zadnjem dvorištu. Ali možda ću jednog dana i ja razmišljati o pramenovima.

Možda jednog dana i razmišljam.

Žurno prilazim kompjuteru i pomeram miš. Logujem se na internet, ali vidim samo običnu početnu stranicu. Ali tad pogledam u polje „omiljena mesta“ jer znam da Kelan tamo čuva linkove veb-stranica koje voli.

I eto ga. *Fejsbuk*. Klikćem na tu reč i pojavljuje se kvadrat koji traži moj mejl i lozinku. Brzo ih unosim.

Džoj Reno

Na koncertu *Harmoni eli kardžekersa* prvi put od koledža. Jeeee!!!

7 sati • Sviđa mi se • Komentar

Gordon Anderson

Otkako sam odrastao, osećam se budalasto kad god naručim sok od jabuke, kao da bi trebalo da ga izgovaram „abuka“.

4 sata • Sviđa mi se • Komentar

Dag Flejz

Uvek me podseti na bebin dah.

2 sata • Sviđa mi se

U gornjem uglu, pored reči „Ema Nelson Džouns“ sad stoji druga fotografija. Klikćem na njeno ime i pojavljuje se prozor s uvećanom fotografijom. Izgleda glamurno sa šeširom širokog oboda i naočarima za sunce.

Klikćem na polje ispod slike u kojem piše „informacije“.

Srednja škola Lejk Forest, generacija 1997.

1997? Tad ću *ja* maturirati. To je sledeće godine.

Teram se da odvojim pogled od godine koja još nije nastupila i idem niže. Ema Nelson Džouns je napravila spiskove omiljenih filmova, grupa i knjiga.

Filmovi *Američka lepota, Titanik, Priča o igračkama 3*

Nisam čula za prva dva filma, mada mi je drago što će *Priča o igračkama* po svemu sudeći imati dva nastavka. Ali više me zanimaju omiljene knjige.

Knjige *Većiti Takovi, Hari Poter, Služavke*

Ne znam šta su *Hari Poter* i *Služavke*, ali Džoš mi je poklonio *Većite Takove* za jedanaesti rođendan. I dalje se sećam dela u kojem Tak vesla s Vini po jezeru. Čamac se zaglavljuje u spletu korenja i Tak objašnjava kako je voda koja teče nalik vremenu koje protiče bez njih. Zbog tih reči se uvek filozofski zamislim.

Klikćem na stranicu gde je Ema Nelson Džouns napisala da će možda izvući pramenove, ali sad ne mogu da nađem ništa o tome. Još stoji da je udata za